Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

№ 47. 1850.

Tidning för Åmåls Stad och Dals Land.

Prenumerationspris: 2: 24 B:ko.

Joh. Fr. Liedbergs Officin. | Torsdagen d. 21 November. | Utlemnas hwarje Torsdags e. m. kl. 6.

Stifts-Nyheter:

Intra fatalia den 4 dennes anmälde sökande till Ferglanda pastorat: Kyrkoherden C. Edgren, Komminister G. E. Grund, dito A. Melén, Kyrkoherden J. Norbäck, Socken-Adjunkten A. Lindbäck och S. M. Adj. S. J. Bergendal.

Utsatte prosdagar, för de föreslagne till Blomskogs pastorat, Söndagarne den 12, 19 och 26 Januari nästa år, hvarefter valet kommer att hållas af Kontrakts-prosten Magr A. Albrechtsson.

Den 13 dennes resolverades af Domkapitlet till fullmakt på Pastorats-adjunkturen i Steneby för v. Pastorn A. Ekeblom.

Åmål.

Efter en och en half weckas jemnt ihållande winter föll i går afton icke obetydligt med snö, så att wi i dag ha ett ypperligt slädföre.

Riksdagen öppnades den 15 dennes. H. Exc. Friherre Gyllenhaal är utsedd till Landtmarskalk, och Biskop Holmström till v. talman i prestestånden.

Sedan nu ingen pårstädes på öfwer en wecka insjuknat i koleran, och ej heller någon för närwarande derutaf är sjuk, hoppas wi att farsoten på allwar afstannat. Ser personer ha sjuknat i smittkoppor, hwarutaf dock tre äro på bättringswägen. Några andra farsoter weta wi här ej af, ehuru man i omkringliggande landsort berättat om ännu fler, och det med sådan wißhet, att derom, enligt hwad ryktet säger, lär ha warit kungjordt från predikstolen i en omkring två mil härifrån belägen kyrka.

Uti 1850 års märkegångstara för Elfsborgs län och Dahlsland äro nedanskrifne priser noterade: Hwete 12 Rdr, Ärter 10 Rdr, Råg 9 Rdr, Korn 5: 24, Afrads och Kronotionde Spannmål 6: 32, Hafra 3: 24, per Tunna; Smör 5: 26. 8, Fläsk 2: 40, Talg 5: 26. 8, Humble 5 Rdr, per Lispund, allt Banko.

Husförhörsskrifningar med Åmåls stad förrättas på Rådhuset: Tisdagen 26 dennes med 1:sta, 2:dra och 3:dje qwarteren, Onsdagen den 27 d:s med 4:de, 5:te och 6:te, och Thorsdagen den 28 d:s med den återstående delen af stadsförsamlingen, och börjas hwarje dag kl. 9 f. m. Med stadsförsamlingen förrättas Mantalsskrifningen den 5 och 6, och med landtförsamligen den 7 i nästa månad.

Torgpriserna förl. gårdag woro: Hwete 18 Rdr, Råg 12 a 14 Rdr, Hafre 5 Rdr, Potatis 4: 12 a 4: 24 per tunna; Smör 20 sk, Talg 18 sk. per skålpund; Ägg 30 a 32 sk. per tjog, allt rgs.

Koleran i Götheborg:

	Insjuknade.	Döde:
Transport	1422.	585.
från den 11 till den 12 dennes,	25.	5.
„ 12 till den 13 —	20.	8.
„ 13 till den 14 —	15.	4.
„ 14 till den 15 —	10.	6.
„ 15 till den 16 —	11.	2.
„ 16 till den 17 —	8.	3.
„ 17 till den 18 —	7.	2.
Summa	1,518.	615.
tillfrisknade	710.	

Stockholm.

Wår utmärkte pianist och kompositör hr van Boom har tillegnat H. Maj:t Ryska Kejsaren en af sina större Piano-kompositioner, för hwilken tillegnan han i dessa dagar erhållit en utmärkt wäl arbetad ring, besatt med

---

Berättelse ur Herm. Aug. Franckes lif.

Fjerde Berättelsen:

FRANCKES DÖD.

(Forts. fr. föreg. N:r.)

Då härvid tårar af fröjd och tacksamhet började vattna hans skrynkliga ansigte, sänkte han hufvudet och bad stilla; men uppreste sig snart och fortfor:

"Efter min omwändelse har jag ofta stapplat och felat, men alltid har du, Herre, icke länge låtit mig ropa efter nåd. Du förlät mig, utrustade mig med ny kraft och lät på nytt ditt anlete lysa öfver mig. Ofta har du så uppfyllt mitt hjerta med glädje att det var mig såsom ville det brista; och jag har då ofta under din fria himmel gjort med dig detta förbund: "Om du vill vara min Gud, så vill jag vara din tjenare." Otja har jag bedit: Herre, skaffa mig barn, föd mig dem såsom dagg af morgonrodnaden och gör deras tal såsom stjernorna på himmelen; Du har gjort det, och genom mig på många sidor utgjutit eviga tifsens källa, och låtit den flyta så vidt omkring, att den vattnar själar i alla verldsdelar. Låt hennes fortfarande utbredas, så att dess välsignelse ldrig upphörer, utan fortsättes intill verldens ända! Du jorde mig glad, likasom ett barn med en kär skänk, du gaf mig ett hus för de faderlösa barnen. Ofta tänkte jag då: När skall väl detta blifva allt? Men snart fick jag rfara huru du ånyo upplät din milda hand. Ty när jag om aftonen lade mig neder, så kunde jag alltid tänka på en ny välsignelse, som du om dagen skänkt mig; och när jag uppstod om morgonen, si så kom du, kära Gud, med begge dina händer fulla af gåfvor. Dermed intryckte du i mitt hjerta dessa ord: "Du skall få se ännu större ting, och den sista välsignelsen skall vara större än den första."

Francke bad nu äfven för alla de fader- och moderlösa barnens väl och frälsning, likasom för alla dem som arbetade för barnens bästa. Hans bön räckte en hel timma. Uttröttad till kroppen, men stark och lugn till själen, återvände han till sin boning. Det var sista gången Gud skänkte honom den fröjden att beskåda hans skapade verk. Följande morgon då hans maka och hans begge barn såsom vanligt tillika med några få närmare vänner voro församlade omkring honom, kände han sin svaghet ovanligt tilltaga. Dysurien, som gamla så ofta äro underkastade och af hvilken Francke redan 2 år lidit, anföll honom på nytt. När hans hustru med bekymmer frågade honom härom, sade han leende: "Var icke ledsen, du kära, Gud gifver nog kraft att bära det. Sjung min kära redan längesedan aflidne vän Kongehls kors- och tröstesång: "Nur frisch hinein, es wird sä tief nicht segn," och de församlade instämde i sången, hvars sista vers lyder så:

"Min frälsare! blott du hos mig är qvar,
Så kan jag lugn min lefnads afton ända.
Till dig min Gud jag helt vill nu mig vända
Och bära det du lägger på. Du bar det mesta sjelf."

Den tillförsigt som sången upplifvade, behöfdes ganska väl; ty straxt efter middagen anföll sjukdomen så häftigt att Francke kraftlös nedsjönk på bädden. Men

en stor rubin, omgifwen af flere större och mindre briljanter, hwilken ring uppskattas till ett wärde af omkring 1000 Rdr Bko.

— Under kollationering wid mindre theatern är ett nytt swenskt historiskt skådespel "Fyra dagar af Konung Gustaf III:s regering" af författaren till Läsare-prästen. I stycket lärer hr Torsslow uppträda som den gamle ränksmidaren general Pechlin.

— Raphael Sanzio af Wollheim, öfwersatt för Swenska scenen af författaren till Wermländningarne, Kongl. Sekret. Dahlgren, gafs den 30 Okt. å Kongl. Theatern såsom recettspektakel för Hr Dahlqwist. Huset war aldeles utsåldt och publiken mycket animerad; recettagaren blef med synnerlig lifligbet framropad och erhöll ätskilliga lagerkransar.

— På skedd angifwelse, att en mängd biläggningschartor af hög valör skulle wara i omlopp, har, på requisition af Statskontoret, kassören Eric Widegren blifwit ställd under bewakning. Wid skedd inventering, som ännu pågår, har man, som det berättas, upptäckt en balans af cirka 4000 Rdr Bko. Hos åtskilliga personer, de flesta judar, har stadsfiskalen de Berg funnit hypothiserade chartor för 1100 Rdr Bko.

Wenersborg.

Under hela sistförflutna weckan antog koleran här en så mild form, att få af de insjuknade woro deraf beswärade längre än ett par dagar, och sjukhuset war nära nog fritt från patienter, hwarföre man började fundera på att anmäla staden fri från epidemien. Denna åtgärd måste dock tills widare inställas, emedan den så till sägandes nyckfulla sjukdomen åter fick någon näring efter ett snöwäder, som inträffade här sistl. Söndag, (den 10 dennes), hwarefter åtskillige sjukdomsfall förspordes bland arbetsklassens qwinnor och barn, samt ett och annat dödsfall hos personer, hwilkas utlömda krafter icke förmådde understödja konsten. Imedlertid är helsotillståndet nu åter wida bättre, så att de under behandling uppförde inom ett par dagar äro, efter all anledning, återställda till hälsan.

Carlstad.

Biskop Agardh har hos Kongl. Maj:t anhållit om befrielse från bewistande af riksmötet.

Linköping.

Måndagen den 21 Okt. på eftermiddagen inträffade den olyckshändelsen, att Drängen Lars Anderson från Skowittinge, stadd på resa till Westerwik med ett lass flyttsaker, stjelpte lasset öfwer sig nära Knapekulla gästgifwaregård i Tryserums socken af Kalmar län. Ehuru flera personer genast skyndade till, för att hjelpa den olycklige, war han dock så illa skadad, att han den derpå följande dagen wid middagstiden afled i swåra plågor, oaktadt inga bemödanden sparades att söka rädda hans lef. Den döde, som war känd för ett nyktert och stilla lefnadssätt, förjes af en äldrig moder och flera syskon.

Upsala.

Den 6 Nov. firades af Studentkorpsen med sång wid Gustafs-Adolfs-Obelisken i Odinslund, der ett "lefwe" höjdes för den store Konungens minne. Obelisken och alléen framåt slottsbacken woro upplysta med marschaller, i hwilkas sken de långsamt framskridande fanorna gjorde en utmärkt god effekt. H. K. H. Hertigen af Dalarne behagade wid detta tillfälle infinna sig och sjelf deltaga i de sånger, som utfördes.

Carlskrona den 9 Nov.

I går afton, kort före kl. 9, tillkännagåfwo brandsignaler och en eldfärgad himmel, att elden kommit lös, och man erfor också snart att den brutit ut på Kongl. Skeppshwarfwet, der den flammade upp med stor häftighet och utbredde allmän förskräckelse omkring sig, dels för den starka stormens skull, dels för det hotande tillbudet åt staden och hela sträckan af kronans dyrbara etablissementer, förrådshus, byggnader, artillerigården, och äfwen sjelfwa flottan, åt hwilka winden låg. Efter snar ankomst af sprutor och manskap bedrefs det wäl ledda eldsläckningsarbetet med den raskhet och framgång, att, oansedt de högst ogynnsamma omständigheterna af den starka blåsten och den mängd lätt antändliga ämnen, såsom beck, tjära m. m., som betäckte hela terrängen, man ändock, ehuru efter de ytterste ansträngningar, lyckades bliswa mästare öfwer elden och sätta en gräns för deß widare framfart. Elden lärer ursprungligen kommit i den s. k. baspannan, som till grunden nedbrann, och spridde sig derifrån med stor häftighet till flera på bädden stående fartyg, den dagen förut upphalade utmärkt wackra och wäl försedda Lotsjakten Elida, ett nybyggdt mörsarrefartyg, flera barkaser och båtar jemte ett nyss uppbyggdt timmerhus, hwilka samtligen till grunden nedbrunno. Den nya under byggnad warande såg- och slipinrättningen kunde endast med stor ansträngning räddas. Huru elden kommit ut, är ej ännu fullt utredt. Undersökning derom kommer att hållas inför krigsrätt; ryktet omtalar försummelse af eldwakten. Klockan omkring half 12 gick gladjetrumman.

Malmö.

Slutlig rapport rörande nämera afstannade kolerafarsoten inom Malmöhus län år 1850.

	Från farsotens utbrott. Insjuknade.	Tillfrisknade.	Döde.
I Malmö stad	1028.	677.	351.
Garnisonen af Kronprinsens Hussar-regte	37.	29.	8.
Garnisonen af Krönebergs regte och Bewakningskommenderingen å citadellet . . .	15.	15.	—
Fångar och inre bewakning å citadellet	59.	36.	23.
I Råå fiskläge . . .	70.	37.	33.
Wid Karantänsinrättningen i Ystad . . .	9.	4.	5.
I Hyllie by	1.	—	1.
„ Flädie „	1.	—	1.
„ Tågarps „	2.	2.	—
„ W. Skreflinge „	3.	2.	1.
„ Sunnanå „	3.	2.	1.
I Fredriksdahl wid Helsingborg . . .	1.	—	1.
Summa	1229.	804.	425.

(Sk. P.)

— I Malmö Snällpost läses: I går höllo tacksägelse för farsotens upphörande och kyrkorne woro öfwerfulla af menniskor wid den högtidliga akten. — På morgonen hade någon föranstaltat musik från kyrktornet

---

oaktadt de swåra plågorna syntes dock trots förhoppning genomskimra hans anletsdrag. Han sammanknäppte sina händer: "Himmelske fader, lär mig icke blott göra, utan ock lida efter din wilja, så att jag icke med en enda åtbörd eller ord blir otålig. Wälsigna mig, Herre, och styrk mig att mitt förhållande må blifwa andra till uppbyggelse."

Hans bön blef hörd, ty huru mycket än plågorna förökades, blef han dock fast och obeweklig, så att icke den minsta klagan gick öfwer hans läppar. Ja, han tröstade sin hustru, sina barn och wänner på det kärleksrikaste. En gång då plågorna blefwo så häftiga att en dödsbädd gick igenom hans leder, trodde han att hans sista ögonblick war kommet, och då hans hustru och barn föllo på knä wid hans säng, lade han händerna på deras hufwud och wälsignade dem. Derpå tillade han: "Det heter ju: Genom mycken bedröfwelse måste wi ingå uti Guds rike. Men om jag kommer dit och Jesus frågar mig: Hwarifrån har du kommit? Så måste jag swara: endast ifrån ringa bedröfwelse, ty mitt hela lif har ju warit fullt af glädje och fröjd som du Herre mig skänkt."

"Men då tänker du icke på det som du nu lider," sade hans husfru under tårar.

"Äfwen det är ju blott ringa," swarade Francke. "Men will den käre Guden upptaga det nådigt, så kan jag wäl också säga att jag kommer utur bedröfwelse. Men det är ringa, och jag kan dermed ingalunda bestå."

I detta ögonblick, likasom skulle den ringaste bedröfwelsen förwandlas till en större, blefwo plågorna så häftiga, att ångsten mot hans wilja tillkännagaf sig i alla hans anletsdrag. Under en minuts uppehåll sade han: "Ack, min swaghet är stor, stå mig bi, käre fader." Den fromma mannen klagade således icke ens nu öfwer sina smärtor, utan blott öfwer sin swaghet. Hans hustru frågade honom: "Hwad tror du, kära wän! skall wäl Herren hjelpa dig igenom och göra dig åter frisk?"

"O ja," swarade han glad, "jag skall blifwa aldeles frisk. Och när jag deruppe i uppståndelsens land blir frisk, så skall ingen lidandes hetta trycka mig mer." Då sjukdomen tilltog sade han: "Du käre fader, wi wilja blifwa hos dig till dess du blir oss nådelig." Straxt derefter föll han i en kort slummer. När han åter öppnade ögonen, sade han: "Min Herre Jesu! huru skall det icke blifwa mig till mods, när jag första gången får skåda dig ansigte mot ansigte!" Derpå bad han: Min Frälsare, tack för din stora kärlek, hwarmed du älskade mig, då jag ännu war din fiende; tack för allt godt som du mig gifwit. Äfwen i dag har du gjort mig wäl till kropp och själ. Jag beder dig, gif mig i denna natt ro till min kropp: min själs ro skall du allena wara och förblifwa, och jag har det löfte att jag skall få ingå i din rolighet som ewigt warar. Ja pris ske tacke dig, käre Frälsare, att du icke blott skänkt mig lifwet utan äfwen glädje tillfyllest. Om Du skänker något, då hafwa wi något, men om Du gifwer intet, så hafwa wi intet."

Men den kroppsliga hwilan för natten ville icke komma. Francke tillbringade timman under stora smärtor och beständig bön. Oftast rörde sig blott hans läppar, blott en gång sade han högt: "Ack jag wet, käre Jesu, att du är trofast, trofast, trofast. Du skall icke öfwergifwa eller förgäta mig. Du skall utur stoftet åter framkalla

hwarwid sedan en hymn war utförd, män företog sig den oefterrättligheten att spela — dansmusik. Wisserligen kunde en hwar hafwa anledning att wara glad öfwer att olyckan war slutad, men der swider ännu i mer än ett hjerta mångot djupt sår, och stämningen wid en dag som denna skulle wi tro werkligen wär mer allwarlig gripande än att man, utan en stärande och hemsk känsla, kunde höra på polskor och walsar. Det är oss oförklarligt hur man kunnat gå så tanklöst till wäga och i Christendomens annaler är det säkert första gången att från tinnarne af Herrans tempel en Söndagsmorgon män firat en bot- och böne-dag med att spela upp modern dansmusik. Men detta skedde i Malmö, på Märten Luthersdagen den 24:de Söndagen efter Trinitatis år 1830.

Landskrona.

Ordföranden uti Sundhetsnämnden i Grefwie socken af Bjäre härad inberättade under den 29 Oktober till kronolänsmannen i orten, att åboen Ola Petter Clemensson i Grefwie, "hastigt afsidit i sjukdomssymptomer, tydligen utwisande cholera." Denna anmälan expierades genast till Kronofogden, som med extra post inrapporterade förhållandet till Kongl. Majests Befallningshafwande i Christianstad. Under tiden hade emellertid Kronobetjeningen föranstaltat om medikolegal besigtnings anställande å den afsidne, hwaröfwer Prow-Läkaren Doktor Scholander under den 1 Nov. meddelat det intyg, att "åboen Ola Petter Clemensson i Grefwie ljutit döden genom arsenikförgiftning, och att således cholerafarsoten hwarken är i Grefwie eller annorstädes inom distrikter för närwarande. — I Helsingborgsposten's sednaste lördagsnummer upplyses att det warit en ung qwinna som blott någon tid warit gift och lefwat i osämja med sin man, hwarföre hon beslöt att taga lifwet af honom med gift.

— Här hade den 12 dennes inträdt en liten winter efter den länge regniga och blåsiga wäderleken, och skulle det något fortfara, kan man wäl snart få se wåra mest ofarbara wägar i ett bättre skick. Spannmålshandeln är temligen god. (L. T.)

Hwarjehanda.

Läcker Fisk. För någon tid sedan hände det sig på en jernwäg i England, att såsom passagerare i samma wagn befunno sig en herre och twå fruntimmer. Dessa sednare medförde en korg, hwilken de aktade med en omsorg som wäckte den midt emot sittande herrns synnerliga uppmärksamhet. Den der korgen måtte säkert innehålla en läcker fisk tänkte han, till hwilken förmodan han kom af flera anledningar. Wid resans slut lemnade fruntimmerna wagnen med största skyndsamhet och glömde att taga med sig korgen. Reskamraten såg detta mycket wäl, men hade sina skäl att ej göra dem uppmärksamma på denna glömska. Han hoppade ur wagnen, äfwen han, men stannade i dess närhet och följde med ögonen de bortilande damerna ända tills de woro ur sigte, hwarefter han med en nyfikenhet, större än en gentleman bör tillåta sig, ilade tillbaka till wagnen och tog i beslutning sina wackra reskamraters egendom, med hwilken han högst belåten aflägsnade sig ifrån stationen. Så snart han kommit så långt bort, att han såg sig utan wittnen, afskar han ifrigt det snöre hwarmed locket till korgen war fastbundet, och öppnade detta för att ändtligen få förnöja sina ögon med beskådandet af det läckra innehållet, som så lifligt sysselsatt hans inbillning. Men hurn beskrifwa hans bestörtning, då han fann i korgen — ett lefwande litet barn! Sedan han hemtat sig något, begaf han sig till jernwägstjenstemannen och anhöll att de wille taga wård om den lille i korgen. Men fåfäng war hans begäran. Han hade ju tagit barnet såsom sin egendom och man unnade honom allt för gerna att behålla det. Han hade således intet annat wal än att antingen behålla barnet som sitt eget eller ock bekänna på hwilket sätt det kommit i hans händer — en bekännelse som war något kinkig att afgägga, då han derwid hade att uppgifwa sitt namn och sitt yrke.

Hurn affären slutades finnes ej berättat.

Hr Anderßon, uti sin "Englands Handelshistoria", omtalar märkwärdiga konstalster mellan lyren i forntiden och i wåra dagar. År 1234 sof konungen af England första gången på en höfäck; förut hade han legat på bara bräderna. 1246 woro de flesta hus täckta med halm, och år 1300 kände man i London ingen kamin, ännu mindre någon kakelugn; man wärde sig wid glödpannor. Win köptes, såsom läkemedel, hos Apotekare. Ingen hade sett en wagn; de förnäma redo, och hade damen bakom sig på sadeln. År 1340 besteg sig skattinkomsten till 30,000 — ullsäckar. År 1343 begynte knappnålar komma i bruk; dittintills hade damerna nyttjat trädpinnar. 1344 präglades för första gången guld i England. Drottning Elisabeth bar 1562 för första gången silkesstrumpor, sedan konungen af Frankrike satt detta mod i gång 1547.

En widunderlig, men sann händelse har i sommar inträffat wid Spetsbergen. En hwalroßfångare, på ett fartyg från Hammerfest, war ute i sin fiskarebåt för att harpunera hwalroßar. Framför båten låg en hwalroßhona med sin unge. I allmänhet akta sig hwalroßfångare att sticka ungen först, emedan modren då ofta angriper och kullstjelper båten, hwaremot man söker att komma modren nära och sätta harpunen i henne, då ungen blifwer qwar hos modren och lätteligen göres till byte, under det hon jagar fram, dragande med sig båten, som är fästad med en lina i förstäfwen. Men denna gång lyckttog icke hwalroßfångaren denna försigtighet, utan stötte harpunen i ungen, som snart lopp af med båten; men den wanliga följden uteblef icke. Den gamla hwalroßhonan hörde icke förr sin sårade unges skrik, än hon simmade intill sidan af båten, lade framtaßarna på relingen och kröngde den, så att hwalroßfångaren föll ur. Hwad hwalrossen nu både i sinnet, må himmelen weta; alltnog, den tog ögonblickligen harpunföraren under sin ena framtaß, liksom wi taga ett knyte, det honom icke; men dykade ned med honom, kom efter en stund upp igen, gick på nytt ned med honom och kom ännu en gång upp med honom. Nu släppte den sitt byte; men detta sjönk liflöst till botten efter den långa ofriwilliga färden i fiskarnes rike. Den ofriga besättningen fick emellertid snart ögonen på harpunförarens kropp, den låg på bottnen, och som wattnet war

---

min ringa kropp, förklarad och förrherrligad, och jag skall för ditt ansigte framställas i fröjd. Hwad skall jag då icke känna, när jag första gången får skåda ditt huldа ansigte!"

På nionde dagen af sjukdomen, annandag Pingst, då ett större antal christliga wänner hade samlats omkring hans dödsbädd, och de fortfarande plågorna knappt lemnade honom ett ögonblicks ro, omtalade han likwäl lugnt och redigt, såsom om han frisk och kraftfull hade suttit i sina wänners krets, sin omwändelse till Herran, alla Guds nådefulla bewis på Hans trogna omwårdnad, huru Herren hade fört honom, och huru under alla förhållanden både i nöd och brist Herren blifwit honom troget biståndig. Då talandet slutligen gjorde honom så matt, att rösten nekade sin tjenst, och smärtgrna derhos tilltogo, sade han ännu: "Herre Jesu! stilla mitt sinne och mitt blod, och skänk mig den sköna Pingstgåfwan, nemligen din helige ande, på denna Pingstdag."

På den 13 dagen af hans sjukdom, den 6 Juni, bad han tidigt de sina att sjunga en af honom sjelf författad sång: "Nu, Gudilof, till himmelen är än ett steg fulländadt." Efter den wersen:

Ty prisar jag, o Herre, dig,
att banan går mot slutet
då jag får glad uppresa mig,
fast lifwet här är brutet.
Jag derför gerna skyndar fort
att hinna till din sälla port,
der, Jesu, du mig möter,

sade Francke för sig sjelf: "korsets wäg går till herrligheten. Derföre will jag gerna dricka den kalken som han mig räcker." Han bad de sina sjunga widare, och wid sista wersen:

Min själ, o Jesu, tillhör dig,
den längtar till dig fara;
på korsets wäg, åck, drag dn mig,
att ewigt hos dig wara!
Jag tillhör icke tiden mer;
jag in i ewigheten ser,
der Gud är allt i alla;

öfwerflög hans anlete ett saligt leende och han sade med fast stämma: "Ja, min trofaste frälsare, det blifwer dervid: dig har jag mig gifwit med kropp och själ."

Då nu hans ögon sig tillslöto, hoppades hans wänner att han skulle erhålla någon ro, ty flere nätter hade han icke sofwit. Hans hustru frågade honom om han trodde sig få någon sömn. "Nej, swarade han, den har min Fader borttagit; men Han skall snart gifwa mig den åter."

Så kom den 8 Juni, 15 dagen af hans sjukdom. Fem läkare stodo wid hans bädd, nemligen de 3:ne som woro anställda wid Barnhuset, Richter, Juncker och Becker, och utom dessa Hofrådet Hoffman och Professor Coschwitz. Allt hwad mensklig konst förmådde, blef gjordt, ty det syntes alla den heligaste pligt att icke spara någon möda eller uppoffring för den dyre Guds mannens lif. Men hans stund war kommen. Franke helsade denna sin sista dag med den döende Jacobs ord: "Herre, jag wäntar efter din helsa!" Liksom ur en frisk källa, flöto från hans hjerta och läppar de herrligaste tröstespråk och

grundt, så fiskade man upp honom; men som man trodde död. Efter åtskilliga bemödanden lyckades der dock att återkalla honom till lifwet igen, och mannen lefwer ännu i denna dag frisk och sund i Hammerfest.

En bonde hade förlorat sin hustru. Presten i församlingen sökte trösta honom med de wanliga orden: "War icke bedröfwad, min wän! Eder hustru är nu i himmelen; Gud har tagit henne till sig." "Så, har han det?" swarade bonden. "Nå, då har wår Herre också fått sina bekymmer."

En officer fann en afton en soldat ligga full på gatan. "Ditt s—n," ropade han, "skall du ligga full på gatan?" "herr kapten", swarade soldaten, "jag har ingen wagn, som kan föra mig hem."

Kungörelse.

Stadens borgerskap och öfrige vederbörande innevånare kallas härigenom till sammanträde å Rådhuset inför Magistraten Måndagen den 25 i denna månad kl. 10 f. m., för att besluta dels huruvida den, genom Mamsell Christina Svenssons död lediga barnmorske-befattning här i staden bör tillsättas eller icke dels ock i förra fallet bestämma lönevikoren derför. Frånvarande får åtnöjas med de närvarandes beslut. Åmål den 11 Nov. 1850.

Borgmästare och Råd.

Kungörelse.

Nästkommande 2 December och påföljande dagar kommer genom offentlig auktion, som förrättas på Nedra Kohlsäter i Gillberga Socken, till den mestbjudande att försäljas, Grossbandlaren Brynolf Ericsons konkursmassa tillhöriga lösörebo, bestående af diverse husgeråd, såsom Silfver, Linne- och Duktyger, Sängkläder, Glas och Postelin, deribland en Ostindisk Bordservis, Metall, Pläter, Koppar, Jern-, Bleck- och Trädsaker, deribland en Klädmangel med Ekskifva; Kör- och Åkerredskap, Vagns-, Släd- och Arbets-Selar, diverse åkdon, hvaraf en Resvagn; betsade Möbler, såsom Sängar, madrasserade Soffor, Stolar, diverse Spel- och Matbord; Ljuskronor af Kristall och Lampetter af Spegelglas; diverse större och mindre Speglar; Kreatur, hvaraf 13 Arbetshästar, 3 Fölungar, 9 par Drag-Oxar, 6 par Stutar, 40 st. Kor, 20 st. Qvigor och Ungboskap, 2 st. Tjurar, deraf en utaf Durhamsrace, 30 st. Får af Southdoconsrace, 7 st. gödda Qvarnsvin, 1 Fargalt och 2 st. Lägersuggor samt flera Ungsvin; diverse fiskredskap, deribland en större Not i komplett skick, jemte mera annat som vid auktionstillfället förekomma kan.

Med betalning lemnas kände och säkre köpare anstånd till den 2 Juni 1851.

Restauration finnes på stället, äfvensom foder för medhafvande hästar. Nedra Kohlsäter den 16 November 1850. SYSSLOMÄNNEN.

Till salu:

Formulär till Mantalsskrifningen,

å detta Boktryckeri.

Alla sorters LÄDER till billiga priser hos J. Skoglund.

Valda Spirlångor hos

O. Jordell.

Att hyra:

Öfra våningen i Handl. J. A. Meyers gård vid Elfven, är ledig till att uthyras nu genast. Åmål d. 17 Okt. 1850

Carl Joh. Fr. Liedberg.

Förloradt!

På resa emellan Åmål och Strömstad förlorades en guldkedja med vidhängande guldmedaljon, en guldbeslagen hårbrostnål i form af en orm, en guldbeslagen hårkedja med vidhängande hårkors, ett Stenkols och ett hårarmband samt 2 simpla armband, allt sammans inlagt i en pappask.

För tillvägaskaffande häraf betalas hederlig vedergällning af ägaren som uppgifves å härvarande officin.

Diverse.

Gästgifwerі-rörelsen i Åmål

är numera öfvertagen af underteknad, och är Localen densamma som den tillförene har varit. — God restauration, fern uppassning och modererade priser, äfvensom allt hvad till den trafikerande allmänhetens beqvämlighet hörer, utlofvas. Åmål den 4 Nov. 1850.

Carl Joh. Fr. Liedberg.

Till rättelse vid blifvande hopteckning efter aflidna Mamsell Chr. Svensson, anmodas de som veta sig vara skyldige eller hafva att fordra uti sterbhuset, sådant uppgifva till undertecknad innan den 20 dennes.

Åmål den 6 November 1850.

O. Jordell.

Att underteknad idkar Garfveri-rörelse nu så väl som förr, har äran underrätta resp. kunder och gynnare — All skyndsamhet och accuratess skall iakttagas. Åmål den 6 Nov. 1850. J. Skoglund.

Nyligen hemkommen ifrån G:borg der jag varit i tillfälle att förskaffa mig moderna modeller till Fruntimmers-Vinterhattar och Mössor, m. m., tager jag mig friheten att rekommendera mig till förfärdigande ej allenast häraf, utan och utaf allt hvad som till Fruntimmers-hufvudbonad hörer, likasom ändring af hattar och mössor, hvilkot skall blifva verkställdt med all skyndsamhet, accuratess och billighet; dessutom försäljes till billiga priser: Sidenband, Blonderspitsar, och ett assortiment af fina Fransyska Blommor.

Åmål i November 1850. Anna HOLMSTRÖM,

P. S.

Hälsotillståndet härstädes är för närwarande följande: I cholerafarsoten har sedan den 13 dennes ingen insjuknat — och sedan den 16 ingen för nämnde sjukdom blifwit behandlad.

I Smittkoppor hafwa ifrån sjukdomens början endast 3 blifwit behandlade i enskilda hus och 3 på sjukhuset intagne. — Af deßa äro de 3 förstnämnde nu mera konvalescenter och de 3 sednare under behandling. — Hos ingen af de koppsmittade har sjukdomen warit af swårare beskaffenhet. Åmål den 21 Nov. 1850.

Fr. Segerstedt. D. Ekelund.

Gubben och Gossen.

Gubben och Gossen gingo en dag till skogs för att hugga ved. Gossen hade med sig en yxa, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en matsäck, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en bössa, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en hund, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en katt, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en ko, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en häst, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en vagn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en båt, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en flicka, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig en hustru, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarnsbarn, men gubben hade ingen. Gossen hade med sig barnbarns